

Starši, otroci in cerkev

Kot člani družbe morajo krščanski starši izobraževati svoje otroke in takšnega naboja ne smejo prepustiti cerkvi ali kateri koli drugi instituciji.

Starši, otroci in cerkev

Uvod

Kaj lahko storim, da bo moj otrok v cerkvi? To vprašanje si zastavljajo številni krščanski starši.

Tisti z majhnimi otroki želijo formule, ki otrokom preprečujejo, da bi se oddaljili od cerkve, tisti z velikimi otroki, ki so se oddaljili od cerkve, pa želijo, da Bog stori čudež.

Kaj storiti?

Sin vernika se mora znova roditi

Najprej se mora vsak kristjan zavedati, da „telesni otroci niso Božji otroci“. Všeč mi je? Ali moj otrok, rojen v evangeličanskem in / ali protestantskem rojstnem kraju, ni Božji otrok?

Če bi bil 'sin vernika Božji sin', bi se morali strinjati, da so vsi Abrahamovi potomci tudi Božji otroci, vendar tega ne uči Biblija.

Apostol Pavel, ki je pisal kristjanom v Rimu, je jasno povedal, da to, da je potomec Abrahamovega mesa, ne pomeni

božanskega rojstva "Ne, da bi manjkala božja beseda, kajti vsi Izraelci niso Izraelci; Ne zato, ker so Abrahamovi potomci, ali so vsi otroci «(Rim. 9: 6 -7). "... niso Božji otroci telesni otroci, ampak otroci obljube se štejejo za potomce" (Rim. 9: 8). Če Abrahamovi otroci niso Božji otroci, iz tega tudi izhaja, da sin vernika ni Božji otrok.

Vsakdo, ki želi doseči božansko sinovstvo, mora imeti enako vero, kakršno je imel vernik Abraham, to je, da je krščanski sin Božji otrok, nujno mora verjeti na enak način, kot je oče verjel v evangeljsko sporočilo .

»Torej vedite, da so tisti, ki verujejo, Abrahamovi otroci« (Gal. 3: 7).

Samo tisti, ki nastanejo z nepodkupljivim semenom, ki je Božja beseda, so Božji otroci, torej otroci kristjanov niso nujno Božji otroci.

Cerkev je Kristusovo telo

Drugič, vsi kristjani se moramo zavedati, da Kristusovega telesa, ki mu pravimo tudi cerkev, ni mogoče zamenjati s človeškimi institucijami, kot sta družina in cerkev. Ker je del človeške ustanove, človek ne pripada Kristusovemu telesu, torej rešen.

Odgovornost za izobraževanje

Kot člani družbe morajo krščanski starši izobraževati svoje otroke in takšnega obtoževanja ne smete prepustiti cerkvi ali kateri koli drugi instituciji. Takšna naloga je izključno in izključno staršev. Če so starši odsotni, je treba to nalogo prenesti na drugo osebo, ki ima to vlogo: stare starše, strice

ali, v skrajnem primeru, institucijo, ki jo ustanovi družba (sirotišnica).

Zakaj poslanstva vzgoje otrok ni mogoče delegirati? Ker so v normalnih okoliščinah starši ljudje, ki jim najbolj zaupajo in v njih zaupajo prva leta življenja posameznika. Na podlagi tega odnosa zaupanja družinska ustanova postane laboratorij, v katerem se izvajajo vsi testi za odgovornega državljana.

V družini se človek nauči, kaj sta avtoriteta in odgovornost. Človeški odnosi se učijo in razvijajo v družini, kot so bratstvo, prijateljstvo, zaupanje, spoštovanje, naklonjenost itd.

Ker imajo starši najboljše in najbolj zaupanja vredne odnose, so tudi najboljši, da otrokom med izobraževalnim procesom predstavijo Kristusov evangelij. Zato je dobro, da starši svojim otrokom ne predstavljajo maščevalnega in hudobnega Boga. Fraze, kot so: *“- Ne delaj tega, ker očetu to ni všeč! Ali pa – če to storite, Bog kaznuje! «*, Ne odraža resnice evangelija in povzroča ogromno škodo otrokovemu razumevanju.

Odnos, ki ga evangelij vzpostavlja med Bogom in ljudmi, vodita zaupanje in zvestoba. Ali je mogoče zaupati nekomu, ki je hudoben in maščevalen? Ne! Zdaj, kako je možno, da mladenič zaupa Bogu, če se to, kar mu je bilo predstavljeno, ne ujema z resnico evangelija?

Starši morajo otrokom pokazati, da nekaterih vedenj ne dopuščajo, ker oče in mati dejansko ne odobravata. Da oče in mati dejansko prepovedujeta takšno držo. Da je takšno vedenje škodljivo in tudi vsa družba tega ne odobrava.

Otroku ne predstavljajte zamerljivega, živčnega Boga, ki vas je pripravljen kaznovati za kakršno koli kršenje. Takšno vedenje staršev jasno dokazuje, da se izogibajo svoji vzgojni odgovornosti

Izobraževanje otrok z vzpostavljanjem razmerja strahu, ki

imajo za krvnike ali kazni Boga, cerkev, pastora, duhovnika, hudiča, pekel, policijo, vola s črnim obrazom itd. spoštujejo institucije in prezirajo tiste, ki izvajajo oblast. Ta vrsta izobrazbe vzpostavlja strah namesto spoštovanja, saj odnos zaupanja ni vzpostavljen. Ko strah mine, ni več razloga, da bi ga ubogali.

Starši, ki delujejo na takšen način pri izobraževanju svojih otrok, imajo svoj del krivde pri zavajanju svojih otrok. Svoj delež ima tudi cerkev, ker ni imenovala staršev kot edinega in zakonitega odgovornega za izobraževanje svojih otrok. Kriva je tudi država, ki prevzame vlogo vzgojiteljice, v resnici pa je le sredstvo za prenos znanja.

Če v družini ne bodo načrtani temelji vzgoje in bodo takšni koncepti uporabljeni in izkušeni v družinskih odnosih, bo katera koli druga človeška institucija, kot sta cerkev in država, obsojena na propad.

Mnogi starši se prijavijo za delo, študij in cerkev, vendar ne vlagajo časa v izobraževanje svojih otrok. Izobraževanje otrok poteka redno in tega časa ni zdravo zanemarjati.

Kdaj začeti izobraževati?

Skrb za otroke se običajno pojavi šele, ko krščanski starši začutijo, da se njihovi otroci distancirajo od cerkvene ustanove. Strašljivi pozivi k vsiljevanju in prisili, ki otroke silijo v cerkev. Takšen odnos je še bolj zmoten, kot če otroka niste poučili ob pravem času.

Ta vprašanja presenetijo nekatere krščanske starše, ker ne vedo, kakšna je njihova vloga člana družbe in kakšno je njihovo poslanstvo veleposlanika evangelija. Krščanski starši ne moreta mešati teh dveh funkcij.

Krščanski starši imajo dve zelo različni misiji:

a) vzgajati svoje otroke za člane družbe in;

b) otrokom naznanite čudovite evangelijske obljube, da se nikoli ne bodo oddaljili od vere.

Te misije je treba izvajati že v zgodnjem otroštvu, pri tem paziti, da se hkrati ukvarjamo z izobraževanjem in usposabljanjem državljanov, ne da bi zanemarjali poučevanje besede resnice in poudarjali ljubezen in zvestobo Boga.

Otroka je treba že od malih nog naučiti spoštovanja oblasti in preko staršev se bo otrok vadil glede podrejanja oblasti. Otrok se bo skozi brate in sestre, stare starše in strice naučil spoštovanja in spoštljivosti. Tako kot prijatelji, učitelji, sosedge in neznanci se bo tudi otrok učil odnosov s svetom.

Kaj pa evangelij? Kaj priporoča Biblija? V 5. Mojzesovi beremo naslednje: »In naučili jih boste svoje otroke in o njih govorili, ko boste sedeli v svoji hiši, ko boste hodili po poti in ležali ter vstajali« (5. Mojz. 6: 7). O načinu življenja mora biti otrok ves čas poučen, torej doma, na poti, pred spanjem in ob vstajanju.

Za navodila svetih 'pisem' so odgovorni starši! Sveto pismo ne priporoča, da bi takšno funkcijo prenašali na učitelja nedeljske šole, poleg tega pa čas poučevanja o Kristusu omejuje na enkrat na teden, le eno uro. Popolnoma drugačno od tega, kar priporoča sveto pismo: vsakodnevno poučevanje.

Otroci in družba

Starši morajo otrokom pomagati razumeti, da so vsi dolžni poslušnost staršem in družbi. Predaja staršem je danes esej in vajeništvo, ki ga bo zahtevala družba tako v šoli kot v službi.

Po poučevanju bomo imeli državljana, tudi če mladi ni hotel slediti Kristusovemu evangeliju, zavezan določenim družbenim vrednotam.

Eden pomembnih problemov pri vzgoji otrok kristjanov je danes v mešanju družinske vzgoje s cerkvijo. Prenos odgovornosti za posredovanje sociokulturnih vrednot na cerkev je velika napaka. Ko mlad odraste in je razočaran nad nekaterimi ljudmi v zavodu, se na koncu odmakne od članstva v skupnosti, ki jo je obiskal, in se hkrati upira vsem in vsem vrstam družbenih vrednot.

Ko se starši zavedajo, da ne ustvarjajo otrok za Boga, se bolj nanašajo na izobraževanje in evangelizacijo otrok. Prav tako ne obupajo, ko vidijo, da njihovi poganjki niso razpoloženi za odhod v cerkev. Ko se ne bodo lotili nekaterih institucionalnih vprašanj, se ne bodo počutili krive ali odgovorne za svoje otroke.

Otroke je treba poučevati z učenjem božje besede, ne da bi pri tem pozabili na prenašanje in vzgojo družbenih vrednot. Izobraževanje vključuje pogovor, igro, grajanje, opozorilo itd. Otrokom omogočite, da doživijo vse življenjske dobe, od otroštva, mladosti in mladosti.

Toda kaj storiti, ko otroci zaidejo iz cerkve? Najprej je treba ločiti, ali so se otroci oddaljili od evangelija ali so se oddaljili od določene ustanove.

Če ignorirajo osnovna evangeljska načela, starši zamenjajo, kaj pomeni biti Božji otrok s pripadnostjo določeni cerkvi. Če otrok ni več običajen v cerkvi, ga ne bi smeli označiti za potepuha ali da gre v pekel itd.

Če človek izpoveduje resnico evangelija, kot piše v svetih spisih, to pomeni, da ni potepuh, ampak ga je treba opozoriti le na potrebo po zbiranju. Starši bodo morda morali raziskati, zakaj njihovi otroci zapuščajo navado srečevanja z drugimi kristjani.

Če sin ne izpoveduje resnice evangelija in se še naprej zbira iz navade, je njegovo stanje pred Bogom zaskrbljujoče. Kaj ve o evangeliju? Ali izpoveduje evangeljsko vero? Če je odgovor negativen, je treba oznaniti resnico evangelija, da bo lahko verjel in se rešil in ne samo obiskovalec cerkve.